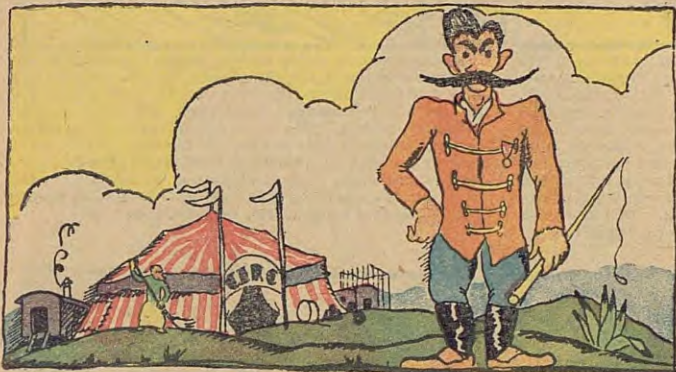

VIROLET

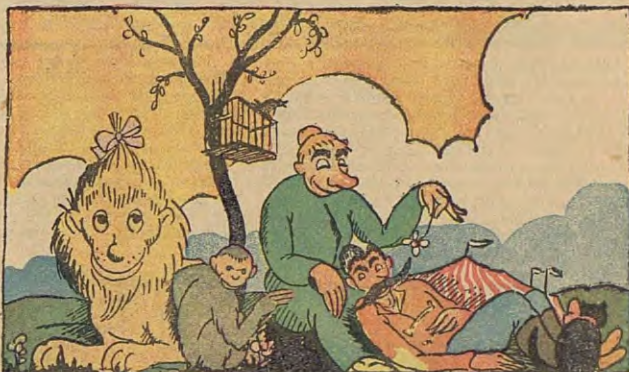
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

TRAGEDIA DE CIRC

per MORA

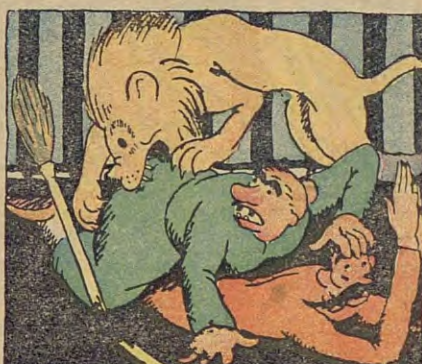
Segons assegurava el domador Roskoff, la secció zoològica del seu Circ estava composta d'un gat, una mona, un lleó africà, una cadenera que havia perdut la veu, i la sogra del domador que cada dia cridava més.

Val a dir que el Circ era una veritable còpia del Paradís vivint lleó, sogra, cadenera, mona, gat i domador amb la més franca i tranquil·la companyonia, com pertoca a un conjunt que s'ha de guanyar conjuntament la vida.

Però tots'acaba en aquest món, i heu's aquí que un dia a la sogra li pujà la mosca al nas, i després de forta discussió, se les empenquè a cops d'escombria contra el seu estimat gendre.

Tot barallant-se, anaren a parar dins la gàbia del lleó. Aquest, en veure les batusses, es recordà que les dents servien per mossegar i es llençà contra la sogra, en ajuda del seu amo.

Sort tingué Mr. Roskoff d'això, podent així escapar-se de les mans de la seva agressora i fugir de la gàbia, quedant aquella i el lleó en la més encarnissada de les lluites.

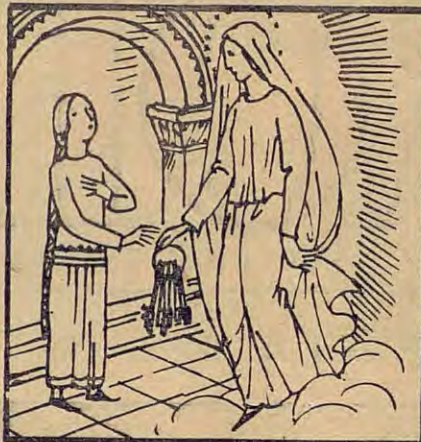
Vosaltres us creureu que la pobra senyora va quedar completament destrossada, oi? Aneu del tot errats! A la poca estona d'haver finit la tràgica lluita, treien de la gàbia a l'infortunat lleó, horriblement mutilat, i el portaven a la casa de Socorro on li apreciaren una infinitat de pronòstics, tan reservats i tan greus, que als pocs minuts deixava d'existir... I la pacífica sogra, com si res hagués passat, continuava empaïtant el seu gendre, el qual, abans de fer la mateixa fi que el lleó, preferí per pròpia voluntat anar-se'n a l'altre barri. (R. I. P.)

LA FILLA DE LA VERGE MARIA

(Conte de Grimm, per D'IVORI)

Una vegada hi havia un llenyataire que tenia una filla de tres anys, i era tan pobre que amb prou feines podia de nar aliment a la menuda. Un dia que, tot treballant el bosquerol es planyia de la seva sort, se li aparegué una Dama molt hermosa que portava en la testa una corona de bril·lants estrelles. I li digué: — Jo sóc la senyora d'aquest país i tu un pobric. Si vols donar-me la teva filleta, jo seré per a ella la seva mare i en tindré cura sempre mes. — I per tal que la filla estigués bé, el llenyataire hi accedi.

La nena vivia feliç: menjava dolços, b via llet, eis seus vestits eren d'or i tothom mirava de complaure-la. Quan hagué fet catorze anys, la Dama li digué: — Estimada filleta meva, tinc de fer un llarg viatge. Et dono les claus de les tretze portes del palau, de les quals en pots obrir dotze i veure les meravelles que tanquen. Però t'està proibit tocar la tretzena que s'obre amb aquesta claueta petita. Guarda't bé d'obrir-la, car, altrament, et podria ocasionar una greu dissort. — La nena prometé obeir-la..

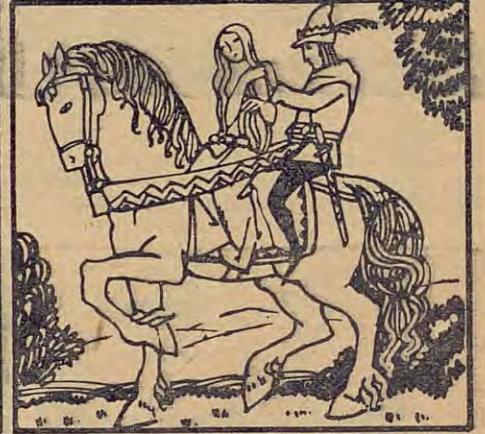
mes tot just va ésser fora la Dama, començà a visitar les cambres. Cada dia n'obria una de diferent fins que veié totes dotze. En cada una hi havia el setial d'un rei i totes estaven decorades meravellosament. Més això mateix, li féu venir encara més desig de saber què hi havia dins la cambra tretzena. Prou lluià amb si mateixa per resistir la temptació, però la curiositat pogué més i posà la claueta en el pany. De sobte, le porta s'obri tota sola i als ulls de la noia aparegué l'estatua d'un gran rei, tot lluminós.

La llum que es desprendia va tocar-li lleugerament la punta d'un dit que tot seguit es tornà de color d'or. Aleshores tingué por, tancà la porta i s'allunyà, però mig morta de vergonya; ja no feia res de bo, car per més que es rentava el dit aquell, no en sortia mai l'or. Al cap d'uns dies la Dama tornà del viatge i li demanà les claus. — Que has obert la porta tretzena? — li preguntà, veient el senyal aurífic en el dit. — No — respongué la joveneta. Per tres voltes li feu la mateixa pregunta i altres tantes, la noia digué que no.

— No m'has obeït i al mateix temps has mentit. No mereixes estar ja més al meu palau — féu dolorosament la Dama... Tot seguit la joveneta s'adormí i quan despertà, es trobà ajudada a terra en un lloc desert. Volgué cridar però no pogué confegir un mot, s'aixecà per fugir més es veia areu detinguda per un bosc molt espès que no podia travessar. Per fi trobà un arbre vell amb el tronc buidat que li serví d'alberg. S'allin enjava d'herbes i de tuelles i a manca de vestit — que tots s'atropellaven — es cobria amb la seva llarga cabellera.

Un jorn de primavera el jove rei d'aquell país caçava pel bosc. Un cervol que empaïtava es refugià en el troc, mes espès i el perseguidor baixà del cavall i s'obri pas a cops d'espasa. No és per contar la seva sorpresa quan veie una tan bonica donzella al peu de l'arbre. Li feu moltes preguntes a les quals ella no responia més que amb moviments de cap. — Vols venir amb mi al meu palau? — digué per fi. I com fós que la joveneta féu senyal afirmativa, se l'emportà amb ell. I tant se n' enamorà, que no trigarà a casar-s'hi.

Un any després la reina tingué un fill. A la nit quan estava sola, se li aparegué la Dama i li digué: — Si, per fi, vols confessar que vares obrir la porta proibida, et deslligaré la llengua i et tornare la paraula, però si t'entossudeixes en dir mentides, m'emportaré el teu nen tot just nascut. — Per un voler de Deu, la Reina pogué parlar i fou solament per dir: — No, jo no la vàreig obrir. — La senyora li prengué el nen i desaparegué amb ell. A l'endemà, com que el nen no es trobà enlloc, començà a córrer...

la veu entre els cortisans i els servents del palau que la reina era un monstre i que el devia haver mort. El rei, que se la estimava molt i molt, no s'ho volgué creure i poc després ja no se'n parlà més. Però igualment succeí un any més tard. També la reina tingué un fill, i en apareixer-se-li la Dama pregant-li que digués la veritat, respongué, obstinada, que ella no havia obert la porta prohibida. I com que el mateix passà un any més tard, els consellers acordaren condemnar a la pena de la guerra a la qui creien...

una mena de fera que havia fet desaparèixer els fills. Estava ja a punt d'esser envoltada per les flames, quan el penediment trucà al seu cor. — Si pogues confessar abans de morir — pensava — que vàreig obrir la porta! — I fent un esforç, exclamà: — Sí, senyora, sóc culpable! — Tot seguit començà a ploure i l'aigua apagà la foguera i aparegué la Dama duent als seus costats els dos nens i al braç la nena que feia poc havia nascut. Li entregà els fills, li deslligà la llengua i la féu feliç per sempre més.

LA VERITABLE HISTÒRIA DEL DIMONI VERD

Dibuixos d'En CORNET

per P. P. UBACH

La història del famós Dimoni Verd s'hauria perdut en el tou dels segles si no haguessin estat les àvies que, contant-la a llurs nés, l'han feta arribar fins a nosaltres al través de les generacions.

Doncs, diu que hi havia un pagès molt bon home i espanyolat — i veureu com aquesta narració us ho demostrarà abastament. — Vivia en una caseta humil amb la muller i llurs fills, petits encara. Cada dia anava a cuidar amorosament el seu camp, car del seu treball en sortia el benestar de la llar.

Però, ve't aquí que un dia que estava fent un sot, sentí que el magalló topava amb una cosa dura que si bé de moment cregué que es tractava d'un roc, desseguida veié que era un objecte de metall. La cosa era un pot de bronze en forma de gerra, petit i tancat fortament amb un tap caragolat.

El pobre pagès, que havia sentit a parlar de tresors enterats, cuità a descaragolar la tapadora i després de maldar-hi bona estona ho aconseguí, però a l'instant mateix sortí del recipient una fumera espessa i verdosa que creixé i anà prenent la forma d'un dimoni lleig i malgirbat. L'home, en veure això, anava a fugir atemoritzat, però el mal esperit, amantent, arrapant-lo amb les urpes, l'immobilitzà, dient-li:

— Es inútil! No t'escaparàs; ets meu i amb mi baixaràs desseguida cap a l'infern.

El pobre home es veié perdut, i la seva pena més immediata fou el tenir de deixar tan aviat la seva muller i els fills, tan petits encara. Caigué de genolls als peus del dimoni, suplicant-li que, abans d'endur-se'l, li deixés veure per darrera vegada els seus. Tan bé sapigué pregar-li, que el monstre acabà per accedir, amb la condició que hi anirien tots dos, i que quan hagués donat l'adéu a l'esposa i la fillada baixarien per la dreuera cap els dominis del foc etern. Ja que al pobre pagès no li tocava altre remei, es conformà i emprengueren el camí.

Però, com sigui que el camp es trobava bastant apartat de la casa, per entretenir-se el pagès inicià la conversa:

— Ja que és amb tu que haig de fer el viatge cap el reialme de Llucifer, em plauria molt sapiguer abans amb qui tinc — diguem-ne el gust — de fer-lo.

— Doncs, ja que veig que no t'has fet repatani en seguir-me i que em sembla serem bons companys, sapigues que jo sóc el Dimoni Verd en persona, bon servidor de la mala causa, i al qual els germans de caldera han d'enyorar, car ja fa alguns segles que dormia dintre aquesta urna que has tingut l'encert de desenterrar.

— I que és ben massissa: De portar-la sota el braç només aquest troç de camí, ja em sento tot el quarter dolorit. Ara bé, tot això que m'expliques és molt curiós, però diga'm, què dintre feies ficat en aquest espai tan reduït?

— Oh! I que no hi estava pas gens còmode. Sort que tu sense pensar-t'ho m'has alliberat — per la qual acció t'estic molt agraït, — però com ja deus sapiguer que els dimonis no

podem tenir bons sentiments, com a recompensa vull que vinguis a rostir-te al meu país.

— Ja me'n faig càrrec, però és que em pregunto: Calia que fós certament una força sobrehumana la que pogués enquistar-te en un recinte tan esquifit. Sols Déu és capaç d'un semblant miracle.

El Dimoni Verd s'esgarrià tot de sentir-ho, i se li posà la pell de gallina; la seva esquena nua i deformada semblava un bassal llotós en un dia de pluja.

— Infeliç! — exclamà indignat. — Es a dir que creus que sols Aquell (nova esgarripança) és capaç de fer prodigis? Que vas errat d'osques! Sapigues que jo puc fer tot el que em plagui.

— Pel que veig, entre els innumerables vicis i pecats que practiquen els dimonis, la vanitat és un dels més accentuats.

— Podrem ésser tot el que vulguis, però jo estic disposat a provar-te que sóc tan poderós com dic.

— Aviat ho sabrem. Què va que no ets capaç de tornar a ficar-te dintre del pot, tal com hi estaves suara?

A l'instant el Dimoni Verd es convertí en una fumera verdosa que s'anà enxiuint i fent espessa, encabint-se dintre el petit recipient.

El pagès, amatent, hi saltà sobre i caragolà el tap en tancar i obrir d'ulls mentre el proner, dintre, renejava furiosament amb una veu afeblida que feia llàstima.

El vencedor llençà un esgarip de joia, i com sigui que quan això s'esqueia es trobaven ja prop de la casa, el crit arribà a oïdes de la muller, la qual, amb els fillets, anà a sapiguer què passava.

Un cop explicat, el bon pagès féu un pou fondíssim on enterrà la gerreta per tal que ningú la trobés, i encara, per precaució, hi gravà, a sobre, aquests mots:

DIMONI VERD

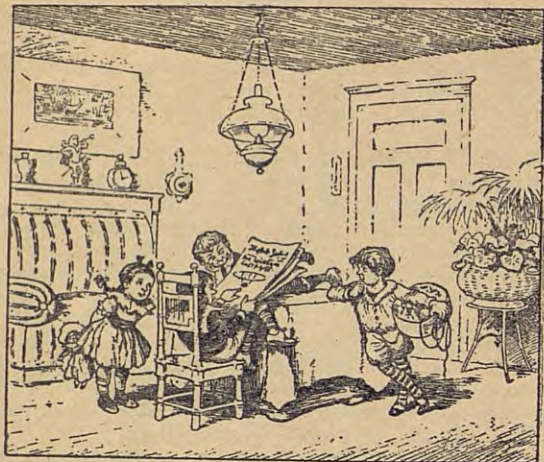
Malignitat concentrada.

No l'obriu.

P. P. UBACH

AVIACIO CASOLANA

— Quin dirigible més bonic!...
— Si vull, està a la meua mà de construir-ne un tot seguit perquè tots hi poguem volar.

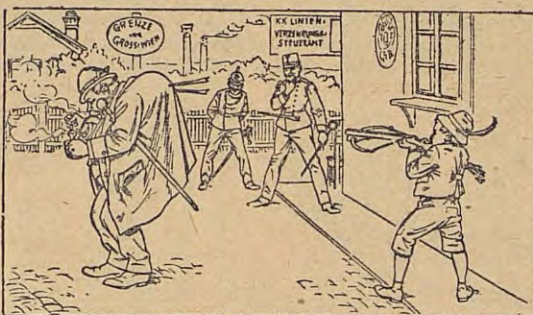

— Al clau del llum el penjarem...
Per bomba el coixí del sofà...
En el cistell hi pujarem i tot seguit funcionarà.

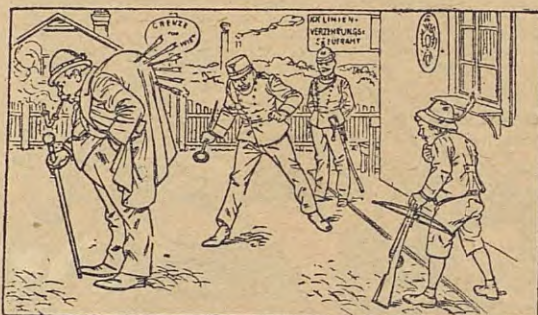

— Quin panorama més formós!
— No me'n mouria fins demà!...
Però desfà el joc delitós
l'aparició del papà

REVELACIÓ PRODIGIOSA D'UNA GEPA SABOROSA

— Bona gepa! Sembla feta per clavar-hi la sageta.

N'hi tira una, dugues i tres...
i el gepic tranquil, com si res!

I descobreix el secret del tranquil geperudet

(Del Münchener Fliegende Blätter Kalender 1925)

Ja s'ha acosta la gran sorpresa!

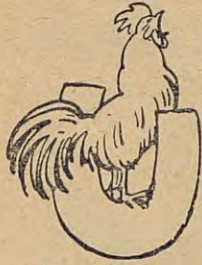
El dia 7 del prop vinent febrer serà dia de glòria per als estudiants de piano, i de goig per a llurs oients mercès al

NÚMERO EXTRAORDINARI DEL VIROLET

EL PREU D'UN S FUNERALS

Dibuixos d'En CORNET

per N'APELES MESTRES

I

N pagès, tan agarrat com astut, va enviu-
dar.

El rector del poble, veient que pas-
saven dies i més dies i el tal pagès no
parlava de funerals, anà a trobar-lo.

— I doncs, Joan — va dir-li de bones
a primeres, — que ja no us recordeu de
la vos'ra dona?

— Prou que me'n recordo! Com vol
que no me'n recordi, pobreta Marian-
na?... I a totes hores que me'n recordo!

— Sí, però no us recordeu de la seva ànima.

— Què vol dir?

— Vull dir que potser a hores d'ara la seva animeta deu
estar penant al purgatori per culpa vostra.

— Per culpa meua, diu?... No l'entenc.

— Home, és ben fàcil d'entendre: que si li haguessiu fet
dir el bé, com us pertocava, ja l'haurieu tret de pena.

— Ah, sí, ja entenc!

— I doncs, què espereu, sant cristià?

— Sí, té raó, té molta de raó; però és que com enguany la
collita ha anat tan malament...

— A vosaltres us hi va sempre.

— Però enguany més que mai. Doncs, com deia, ha anat
tan malament, que m'he endarrerit i no tinc a casa ni un xavo
per fer cantar a un cego.

— Però ço primer és primer, i en aquest cas... podeu fer
diners de... ¿què us diré jo? de la vaca, anem a dir.

— Perquè vegi: és tot just ço que estava pensant. Ara
s'acosta la fira, hi duré a vendre la vaca, i li juro que tot ço
que en tregui — tot, sense faltar-hi una malla, — serà per fer
dir el bé a la Marianna.

— Està per ben jurat?

— Per ben jurat està; Déu Nostre Senyor m'és testimoni.

El bon rector va donar-se per satisfet amb aquesta parau-
la i es retirà resignat, esperant el dia de la fira.

II

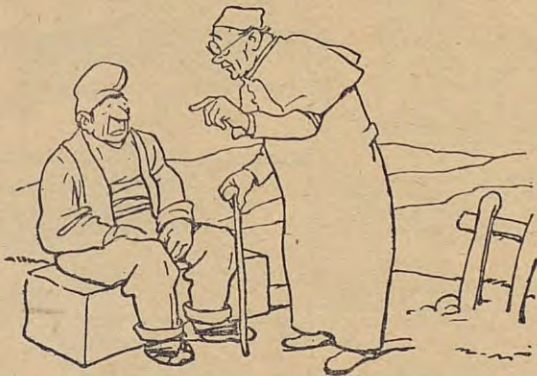
En fi arribà el dia de Sant Mamet, en que aquella es cele-
brava, i en Joan hi comparegué portant la vaca pel ronsal i
un pollastre a la mà.

Com la bèstia s'ho valia, no trigà gaire a presentar-se un
comprador.

— Quan ne demaneu d'aquesta vaca?

— Dues pessetes.

— Home... no us pregunto pas per riure!

— Ni jo us responc per plorar. Em pregunteu quan ne vull
de la vaca; jo us responc que en vull dues pessetes; però no
m'heu deixat dir-ho tot: i és que no veng la vaca sense el pol-
lastre. Vull fer net de tot.

— I quan ne voleu del pollastre?

— El pollastre — ja us el podeu mirar bé, que és una bona
pessa, — us el donaré per doscents duros, sense treure-us-
en res.

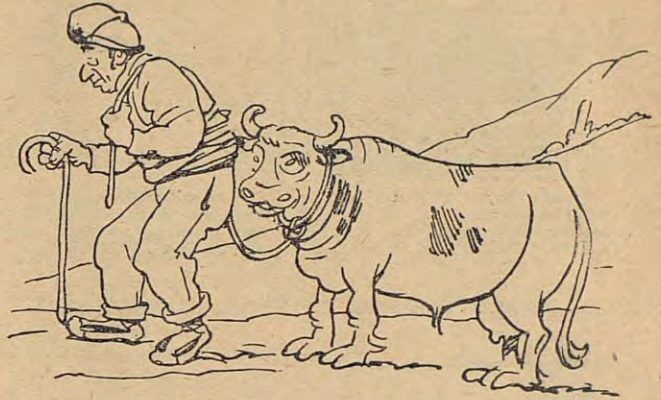
* El comprador se l'escoltava bocabadat, no sabent si aquell
pagès era un bromista o si tenia un perdigó a l'ala.

— Escolteu — va dir-li, — que per aquest preu no em ven-
drieu la vaca sola?

— No, ja us he dit; no veng la vaca sense el pollastre.
— Jo us dono cent cinquanta de la vaca i us faig franc del
pollastre.

— No pot ésser, o tots dos o cap.

El comprador, reflexionant que la vaca valia bé els dos-
cents duros que l'estrafalari volia del pollastre, més les dues
pessetes que li demanava d'aquella, s'arronçà d'espatlles i
exclamà:

— Fet! Aquí teniu els diners; vinguen les bèsties.

— O, no aneu tan depressa! — objectà el pagès.

— Què? Que us en desdiu?

— Res d'això, però necessito testimoni.

I veient per atzar el notari i el mestre que es passejaven
pel firal, va cridar-los, suplicant-los que tinguessin a bé ser-
vir-los-hi de testimoni d'una venda que feia.

— Veuen aquest home? Em compra aquest pollastre per
doscents duros. No és això?

— Això mateix — afirmà el comprador.

— I aquesta vaca per dues pessetes. Fa? Doncs, davant
d'aquests senyors vinguen els diners i prengueu les bèsties.

Es clar que tant el notari com el mestre no comprenien res
en tan extrany negoci, però no tingueren més remei que con-
venir en que eren testimoni de que s'havia verificat en la for-
ma indicada.

I preguntant-los que l'acompanyessin a veure el senyor rec-
tor, van dirigir-se tots tres a la rectoria.

III

— Senyor rector, que Déu li dó bon dia i el guardi de mal.

— Hola, Joan; què hi ha de bo?

— Que ja he venut la vaca.

— Bé, home, us dono l'enhorabona.

— I que, per ço tant, ja pot dir els funerals per la Ma-
rianna.

— I per quan l'heu venuda la vaca.

— Si és servit, aquí ho té.

I li posà al damunt de la taula un parell de pessetes.

— Que us en burleu — saltà el rector.

— Vaig jurar-li per Déu i pels sants que tot ço que
tregués de la vaca, sense faltar-hi una malla, li entregaria
perquè fés el bé de la difunta, no és això? I vostè va con-
venir-hi, no és això? Doncs això és ço que he tret de la vaca, ni
un xavo més ni un xavo menys; els senyors aquí presents,
que han s'gut testimonis, n'hi poden donar fe.

— Però!...

— No hi ha més però que valgui; ço pactat és pactat. Si
no ho vol, deixi-ho; però en aquest cas, si la Marianna no
surt del purgatori, no seré jo, sinó vostè, qui haurà de donar-
ne compte a Nostre Senyor.

El rector, el notari i el mestre es miraven bocaoberts i me-
ravellats de la ciència d'aquell advocat de secà, que es retirà
dient:

— Ja tindrà la bondat d'avisar-me el dia que faci els fu-
nerals.

Mentre el rector murmurava:

— Es ben veritat que en el món hi ha tres classes d'ho-
mes: persones, gitano... i pagesos!

APELES MESTRES

Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 478 — ANTONIA VILLALÓN

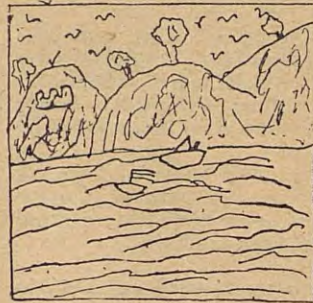
El plus ultra per divertit essent ho i baratet simpàtic i de lo més fi és, Patufet i VIROLET.

N.º 479 — C. BONASTRE

A mi m'agrada menjar i beure si és que tinc set prò encara m'agraden més els ninots del VIROLET.

N.º 480 — GLÓRIA ABRAS

A mi em plau contemplar la gran muntanya de Roda perquè un poeta hi cantà una deliciosa oda.

N.º 481 — MARIA GUIU

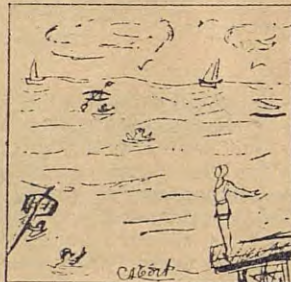
El millor plaer per mi quan tinc lliure algun ratet i em causa un goig a desdir és llegir el VIROLET.

N.º 482 — PEPETA CLADELLES

M'agrada més el cosir que no pas a saltar a corda car és joc que no dastorba i lo que fas pot servir.

N.º 483 — ANTONIA TORT

M'agrada molt la mar i hi tinc tanta afició que no puc resistir la temptació de cada estiu anar-me'n a nedar.

N.º 484 — ROSETA BONASTRE

Les noies d'avui en dia no pensen en la mitja ni el ganxet sols esperen el dissabte per comprar el VIROLET.

N.º 485 — JOSEPA MANYER

Voldria ésser cadenera per anar a reffilar on reposen les despulls de D. Angel Guimera.

N.º 486 — JAUME VIDAL

Tan el VIROLET em xoca que el bon doctor Grabat amb gran sorpresa ha notat que se'm fa més gran la boca.

N.º 487 — ASSUMPCIÓ LLORENÇ

Sabeu lo que més m'agrada i lo que més a mi em plau? Doncs llegir entussiasmada la novel·leta d'en «Lau».

N.º 488 — MERCÉ LLORENÇ

Lo que més m'agradaria és guanyar el «Baby Pathé» però... com m'ho arreglaria si de fer versos no en sé?

N.º 489 — JORDI VIDAL

Voldria jugá a futbol però temo el cas probable de que la ccs a d'un altre m'enví el cap dintre gol.

N.º 490 — TERERA POCH

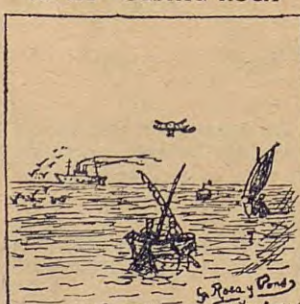
M'agrada molt a mi el seure i llegir hi passo molt bé el rato i resulta barato.

N.º 491 — CARLES ALABART

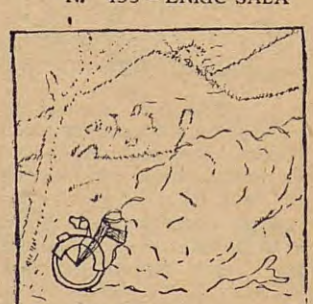
M'agradaria ser xofer i menar auto de bon preu encara que no fos meu i així mai'niria a peu.

N.º 492 — GUSTAU ROCA

Jo sóc un gran nedador del club N. campió Figureu's si sé nedar que em tingueren de pescar.

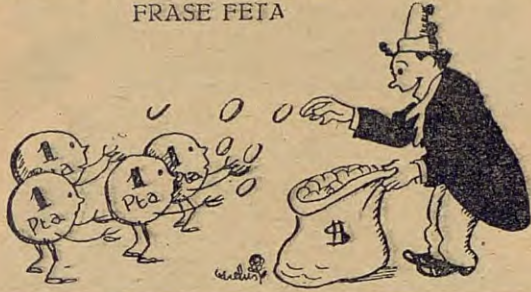
N.º 493 — ENRIC SALA

Anar em moto m'agrada car admires el paisatge o et trenques la carcanada en ésser en un viratge.

UN RETALLET DE CADA COSA.

FRASE FETA

EL JOC DEL PUPUT

Un nen amb els ulls tapats per un mocador, fa tots els possibles per agafar un dels seus companys que rodona al seu voltant fent la sardana i desfent-la tot seguit quan veuen que el que busca s'acosta. Ell prova d'endavinar el seu nom, sigui tocant els seus vestits, o fent-los parlar. Quan el té, o li ha endavinat el nom, aleshores ell passa a puput i l'altre entra a la rodona.

JEROGLIFIC

Un actor de molt talent, però que no tenia gaire memòria, exigia que hom li copiés tots els documents o lletres que devia llegir en escena.

Un dia, representant un drama on ell feia d'emperador, el seu ajudant de camp li presentà un document important que devia llegir... L'actor desplega el paper, i veu que era completament blanc... Es cregué víctima d'una trama de mal gènere, però no perdé la serenitat. Allargà el paper al seu ajudant de camp, i li digué:

— Llegiu-lo vós mateix, general...

Aquest, que no sabia ni un mot de cap paper que no fos el seu, va començar a fer embuts...

PER DIBUIXAR UNA ESPIRAL

Subjecteu damunt d'un paper un cilindre de qualsevol matèria (un troç de llàpiz, un tub de vidre, etc.) que porti enrotllat un fil fixat d'un cap al mateix cilindre; lligueu a l'altre cap del fil un llàpiz, la punta del qual s'aplica al paper. Fent desenrotllar el fil, el llàpiz dibuixa pacíficament una espiral.

LA MÀ FORADADA

S'observa amb l'ull esquerre un objecte que estigui a força distància, mirant-lo per dintre d'un paper enrotllat sostingut amb la mà dreta. A l'ensems, es posa a uns vint centímetres de l'ull dret la palma de la mà dreta, tal com indica la figura adjunta. Es veu l'objecte a través de la mà que sembla que sigui foradada.

L'ORIGEN DEL MELÓ

El meló, aquesta fruita que té tants partidaris i que tants mals de ventre ha ocasionat, és originari de l'Àsia.

Fou importat pels mariners grecs. Plini diu que aquest cucurbitaci era molt apreciat pels romans. Els primers exemplars coneguts foren reservats exclusivament per la taula imperial. Tiberi adorava de tal manera el meló, que exigí que totes les espècies conegudes fossin presents en els seus jardins.

El meló féu la seva aparició a França vers la fi del segle XVII, i el jardiner de Lluís XIII, Claudi Mollet, escriví un tractat per explicar com hom deu conrear i menjar aquest cucurbitaci.

Lluís XV tenia a Choisy-le-Roi una esplèndida melonera confiada a l'experta mà del botanista Gourtin.

Es bo de fer constar ací que, afortunadament, la Península Ibèrica, mercès a un conreu intel·ligent i als perfeccionaments obtinguts amb el temps, produeix una gran quantitat de melons.

Hom dona a l'Antoni, que està tossint, unes quantes pastilles de líquen.

— I jo? — diu la Carmeta.

— Tu? No tens pas tos, tu!...

— Sí, però... em sento unes pessigolles al coll, que em sembla que tossiré desseguida!

Dos pagesos analfabets, en un vagó dels que baixen d'Erbeca, estan conversant sobre si farà fred o si farà calor. Un d'ells posa damunt dels ge-

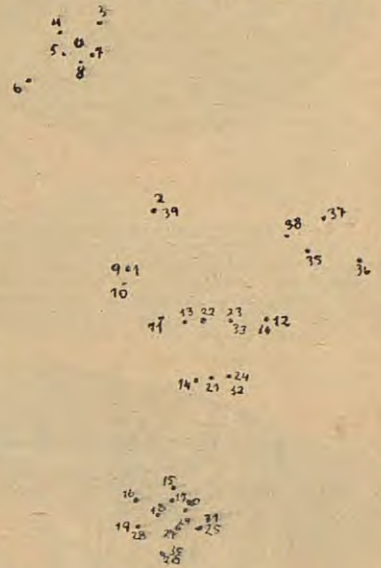
nolls, posat de cap-per-avall, un diari, que és el que embolicava el seu esmorzar, i fa veure que llegeix. L'altre li pregunta:

— I doncs, què diu de nou el diari?

— Res, noi: Un tumòbil que s'ha estimbat.

I li mostrava la darrera plana on hi havia un anunci d'una casa d'autos, i com que llegia el diari cap-per-vall, es veia l'auto reproduït en la posició de rodes enlaire.

EL DIBUIX REVELADOR

Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

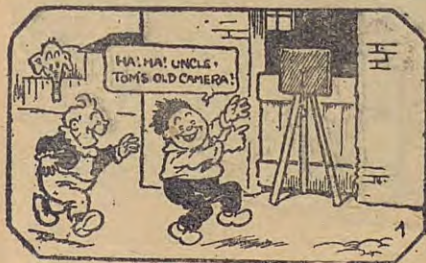
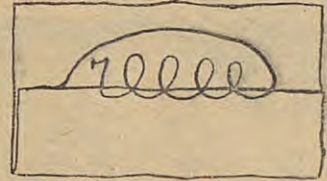
Solucions al número passat

Rodolins incomplets: «I. Fa soroll la Merceneta» fent sonar una trompeta. 2. En Sirera s'ha enfadat - i tot seguit li ha agafat. 3. I perquè finís l'orquestra - l'ha llençat per la finestra.»

Frasedeta: «Aguantar la pedregada».

Jeroglífic: «En un lloc on hi ha cavalls, es fàcil de rebre guitxes».

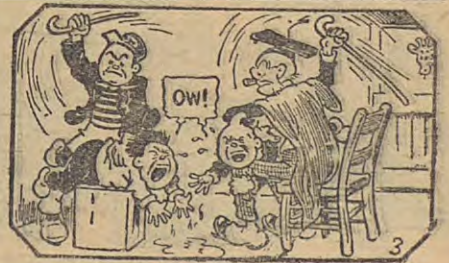
Entreteniment: «Es doblega el paper i s'escriu la quantitat en la forma indicada en el gravat adjunt. Després es doblega i s'acaba de dibuixar el cercle.»

— Tu, mira, una màquina de retratar!
— Deu ésser d'aquell mestre-tites tan rabiós...

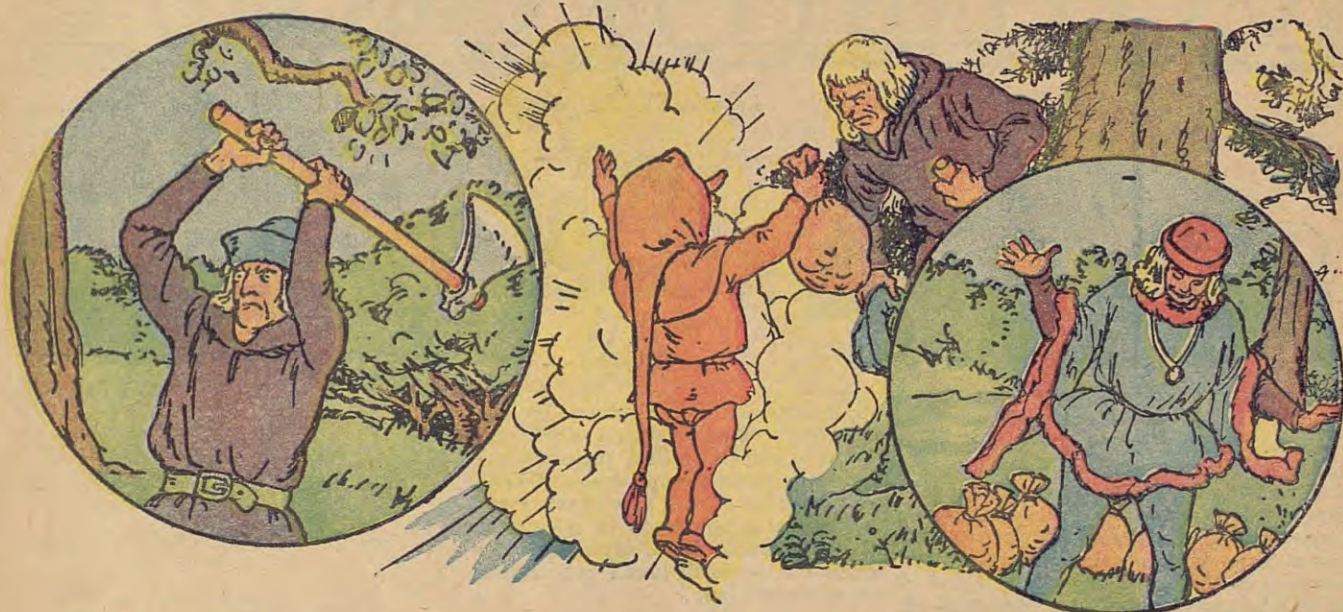
— Aquesta vegada sí que me les pagareu totes plegades!...

— Uif... uif... uif...
— Ara aprendreu a burlar-vos de les persones de edat!...

EN MIQUELÓ I LA CATARINA. - I

per MIRET

1, 2 i 3. En Segimon era un pobre llenyataire que, malgrat treballar tantes hores com podia, no sabia com fer-ho per mantenir a la dona i al menut. Heu's ací que un dia, mentre tallava llenya al bosc, se li aparegué un geni que li digué: — Tants mals de cap tens? Jo te'ls puc fer passar. Si vols, res et mancarà. Seràs ric. — Què he de fer? — preguntà ansios en Segimon. — De moment, res i després... no pas gran cosa. Quan el teu fill compleixi vint-i-un any me l'has de donar. — I, després de molt dubtar, el llenyataire s'hi avingué. — Al capdavall — pensava — el menut ara solament té un any. D'aquí a vint... qui sap qui serà viu! — El nan desaparegué, mes el llenyataire es veié, de sobte, ricament vestit i amb una saca plena d'or als seus peus. Foll d'entusiasme, se n'anà a casa cridant: — Ja som rics!... He trobat un tresor a la soca d'un arbre! En Segimon es guardà pia bé de dir a ningú — ni a la seva dona — el tracte tingut amb el gení.

4 i 5. Es cosa sabuda que els bens mal adquirits mai donen la verdadera felicitat. En mig de les comoditats que havia aconseguit, en Segimon no era feliç. I, està clar, la seva muller li ho va conèixer i tant pregà i demanà, portada per la seva natural sollicitud, que el llenyataire acabà per descapdellar tot allò que tenia al pap.

El fill — que aleshores tenia ja quinze anys, — ho va sentir tot i se'n va esgarriar, però per tal de consolar el seu pare, li digué: — No us amoïneu que, si Déu vol, de tot ens sortirem. — De moment, el pare es revifà amb les paraules del seu fill, però no tardà en caure de nou a les seves preocupacions. — Més m'estimava la tranquil·litat de consciència, que totes les riqueses — exclamava sovint.

6 i 7. Però ja no hi havia remei. La paraula era donada i es devia complir, car, altrament, el geni declarà aleshores del pacte que més hi perdien tots. I heu's ací que el dia de fer en Miqueló els vint-i-un anys, pare i fill se n'anaren al bosc, al mateix indret on vint anys enrera la promesa havia sigut feta. En Segimon i el seu fill s'abraçaren, vivament emocionats, mes el geni — que ja els esperava — trencà aquella tendra escena, enduent-se el minyó d'una grapada, tot exclamant malhumorat: — Apa, afanyeu-vos que es fa tard. — I el féu pujar damunt la gropa del seu cavall.

(Seguirà)